

ἀνταμείβονται μοῦχοι
ἐπὶ ἑξάλλων φωνῶν

Ἐσελπίσαν ὁ θόλος
θολωθέντος οὐρανοῦ,
ὅταν ἐπλευσεν ὁ Στόλος
κατὰ τὸ Καραμπουροῦ.

Ἦσαν δια μὴ χάρι,
δόξα γύρω των αὐλαί,
κί' ἔπουπόλου τὰ νερά
μπουροτιγέρηδων θαυλοῖ.

Πλὴν τυφῶν ἐκ τῆς θαλάσσης ἐπισκήψας ἀδοκῆτως
παρημπούσι τὰ σκάφη,
πεῦ δὲν ἔκαναν νισάρι,
τὸν ντουσιὰ νὰ βομβαρδίσουν ὅπως πρὶν ἀδιακρίτως.

Ἦσι' ὁ Ναυαρχος φωνάζει πρὸς τὴν ὑδραμον τὴν Μοίραν,
πρὶν μάς εὖρη συμφορὰ,
καὶ τὸ φῶσημα των ἴπληκν
γιὰ τῆς Σκιαθοῦ τὰ νερά.

Ἐπι πάλι γιὰ τὴν Σκιαθὸ νὰ ψαρήψωμε κταπόδια,
καὶ μουντζώσατε τοὺς Τούρκους, τίτοια κτήνη, τίτοια βῶδια.

Ἴδατε μεγάλο καινοῦ
νὰ φωνάζουν οἱ διαβόλοι :
ἐρίχτε τὸ Καραμπουροῦ
καὶ τραβάτε γιὰ τὴν Πόλι :

Ἄδιακρίτος ὁ Στόλος πουθενὰ δὲν θὰ φανῆ,
φθάνουν σάκκοι καὶ σανοί,
κί' ὁ Δεβίδης ἄς προστάξῃ :
«βομβαρδίσατε μὴ τάχος,»
ἀπὸ τίτοια δὲν σκαμπάζει,
δὲν ἔγεννηθηκε ναυμάχος.

Κί' ἂν θέλῃ σῶναι καὶ καλὰ τὰ κάστρα νὰ προσβάλλῃ,
εὐθὺς κί' ἔλοταχῶς
ἄς Γληθ μοναχός
μ' ἔκαινο τὸ Καραμπουροῦ τὸν σβίρο του νὰ βγάλλῃ.

Νομίζει τὸ Καραμπουροῦ πῶς βομβαρδίζει' ἔτσι,
ποῦ τρίς ἀνάβημά το ;
μήπως ἀμπέρι τὸ θαρραί, καλὺδι καὶ κοτίτσι,
μπάμ μπούμι καὶ πίσι κάτω ;

Ἠμιχόριον ναυτῶν καὶ Στολάρχων χορευτῶν.

Πολλὰ βεβαίως τὰ δεινὰ,
ποῦ πίνεις κάμπους καὶ βουνα,
ὅμως οὐδὲν δεινότερον εἰς τὸν πλανήτην πέλει
παρὰ νὰ γίνῃς Μοίραρχος τοῦ Στόλου τοῦ κλεινοῦ,
κί' ὁ τῶν Ναυτικῶν Ἰπουργός γιὰ γούστο νὰ σὲ στίλλῃ
νὰ βομβαρδίσῃς φρούρια σὰν τὸ Καραμπουροῦ.

Μακρὰν εὐθὺμων θαλιῶν
ν' ἀναγουλιμαζῆς, νὰ ξερῆς,
τὸν πόντον δὲ τὸν πολιόν
ἡμέραν νύκτα νὰ περῆς.

Μίσα σ' ἑτασείσι ἀγαναίς
νὰ βλίπῃς μόνον ἄστρα,
κί' ἐκεῖ πῶς τρέχεις ἑμμαναίς
νὰ βομβαρδίσῃς κάστρα,
σορόκος αἶρης νὰ φουφ,
ὁ μαῦρος πόντος νὰ λυσσῆ,
σὰν ψάρι νὰ σπαράζῃς,
καὶ Πόδισον νὰ κρατῆς.

Φουρτῶναις νὰ σὲ πᾶνουναι καὶ νὰ σοῦ φέρουν ζάλας,
νὰ τρέμῃς κί' ἀπὸ τὴν στεριά μήπως σοῦ ριζῶν μάλας,
νὰ παραδέρνῃς ἴστο νερό
μὲ φῶς καὶ μὲ σκοταδι,
νὰ μὴ σοῦ εἶνουναι καιρό
νὰ ριζῆς παρχαδι.

Νάχῃς τὸ μῆμα πρὸ ποδῶν
καὶ νίκη νὰ γυρεύῃς,
νὰ τριχῶν ψαριὰ σωρηδῶν
χωρὶς νὰ τὰ ψαρεύῃς.

Ἐτοῦ Πόντου τὴν διακρίσιν ἡ Μοίρα σου νὰ στίχῃ,
νὰ τρέμῃς μήπως Ἰωνὰ σὲ καταφάγῃ κήτος,
καὶ νάχῃς κί' ἔναν Ἰπουργό, σωστοῦν ντεληφροσίχη,
νὰ σοῦ σφυρὶζῃ ἐκτύπησε τὸ πᾶν ἀδιακρίτως.

Καὶ μόλις πῆς ν' ἀναπαυθῆς
ν' ἀκούῃς τὸν Ναυτικό
νὰ λῆθ ἑξανασάκκο
καὶ ξανακτύπη παρευθός. »

Καὶ νὰ ξανασηκῶνεσαι.
καὶ νὰ ξανασφυρῆς,
κί' ὄλο νὰ ξεθερκῶνεσαι
μὲ τὰς διαταγὰς,
καὶ ὅς του πάλι ντραβαλα
μὲ δίματα σανοῦ,
μὲ τὸ Καραμπουροῦ
καὶ τὰλλα τὰ σπαράβαλα.

Καὶ μετὰ τόσους κλύδωνας, βομβαρδιαμούς καὶ σαλοῦς,
νὰ βγαίην κί' ἔνας Κόκορης καὶ μόνος του καὶ μ' ἄλλοις
νὰ σκούζῃ μὲς ἴστο ξαφνικό :
«Κοκορικί, Κοκορικί».

Σελληνῶν χορὸς ψάλλων ἠχηρῶς.

Ἄνατίλλει φαϊδρά,
μεγαλόνυμος εἰκη,
τὸ Ρωσάικο ὄρη,
Κοκορί, Κοκορίκι.

Ἀησημονήσωμεν βρόντους, πυρὰ καὶ πυρσοῦς
μαχητῶν εὐτραπέλων,
κί' ἄς προστρέξωμεν ὅλοι μὲ Βαχουο κισσοῦς
καὶ μὲ κλήματ' ἀμπέλων
ἐπου γίνεται τώρα καὶ τοῦ Κόκορ' ἡ εἰκη...
Κοκορί, Κοκορίκι.